

De hunkerende mens **(2^e leerdienst in een serie over Afgoderij)**

*Liturgie zondagmiddag 6 oktober 2013
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God (1 Tim.1)
 Psalm 125:1,2
 Gebed
 Lezen: Hooglied 7:7-8:7
 Gezang 130:1-a,2-m,3-v,4-m,5-v,6-a (refr allen)
 Tekst: Zondag 34 HC v/a 94b
 Gezang 158
 Verkondiging
 Psalm 63:1,2
 Geloofsbelijdenis (vanuit Ps 103)
 'De liefde van de Vader'
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Lied 114:1,2,3
 Zegen van God

Wat is het best verkochte boek na de Bijbel? Wie weet dat?

...

Dat is de thriller 'Vijftig tinten grijs'.

Misschien hebt u er nog nooit van gehoord.

Maar grote kans van wel.

Want van 'Vijftig tinten grijs' waren begin dit jaar alleen al in Nederland meer dan 1 ½ miljoen exemplaren verkocht (aldus Wikipedia).

Wereldwijd zelfs 60 miljoen.

En dat voor een boek dat nog maar twee jaar op de markt is...

Wat maakt déze thriller nou zo gigantisch succesvol?

Wel, lees ik ergens, het is een thrillerserie met veel erotische scènes, en het zet tal van vrouwen in vuur en vlam.

Kennelijk speelt het in op een diepe hunkering van iedere vrouw.

Een hunkering naar intieme liefde.

En daar is dus niets mis mee.

Sterker nog, de Bijbel zelf geeft er ook alle ruimte aan.

In het boek Hooglied.

De hunkering van de vrouw, maar ook van de man...

Ze hunkeren, ja ze smachten naar elkaar!

Ze hoeven maar naar elkaar te kijken, of hun hart slaat helemaal op hol.

Wat een stuk! Alles aan jou is mooi!

Ik wil je kussen, ik wil je helemaal hebben, voor altijd...

Pure hartstocht.

En dat in de Bijbel, in het Woord van onze God.

Hierin zegt dus God zelf tegen ons:

mensen, dit is nou mooi, dit is nou precies hoe Ik het heb bedoeld,

laat je maar in vuur en vlam zetten,

voor die ene van wie je nooit meer wil scheiden.

Immers, zegt zij: draag mij als een zegel op je hart,

dus als iets heel kostbaars waar jij als jongen zuinig op bent.

Ja als een zegel *op je arm*, een zegelring aan je vinger,

die altijd met je meegaat, die voor altijd aan je vastzit.

‘Vijftig tinten grijs’ – dat het zó’n bestseller is, zegt genoeg.

Het raakt kennelijk aan iets wat we zijn kwijtgeraakt.

En wat we tegelijk wanhopig weer terug proberen te krijgen.

We doen er alles voor!

En daar schuilt dan ook meteen het gevaar.

Iets waar je alles voor over hebt, dat wordt zomaar je afgod.

Wij hebben bij afgoden het gevoel van: o, dat zijn dingen die slecht zijn, waar je ver uit de buurt moet blijven.

Maar meestal gaat het juist om hele goede en mooie dingen.

Alleen, die zijn meteen zó goed en zó mooi, dat je je heil eraan ophangt: dit, dit moet en zal mij gelukkig maken!

Ik heb het boek niet gelezen.
Maar wat ik begrijp van 'Vijftig tinten grijs' is,
dat de vrouw uiteindelijk steeds meer in de macht komt van de man.
Zijn donkerste en diepste wens: totale controle over haar.
En kennelijk hunkert zij zó naar intieme liefde
dat deze man ook echt alles met haar kán doen.
Zoals God al pal na de zondeval tegen de vrouw had gezegd:
"Je zult je man begeren en hij zal over je heersen." (Gen.3:16)

Maar waarom?

Wat gaat hier dan precies fout?

Wel, zag je bij Eva, God was niet langer alles voor haar.
Ze zocht haar diepste geluk niet meer in Hem, en in Hem alleen.
En bij ons is het zomaar van hetzelfde laken een pak.
Terwijl God de enige is die je hart volmaakt kan vervullen.
Ten diepste hunker je als mens naar Hem.

*

[2]

De hunkerende mens...

Dat thema ontleen ik aan het boekje van Els van Dijk:

'De hunkerende generatie'.

Daarin schrijft ze op een hele liefdevolle manier
over de leefwereld van jongeren.

Net als veel anderen vandaag maakt zij zich zorgen om hen.

Maar zij weigert ten enenmale op deze generatie te mopperen.

Omdat ze ziet hoe zij hunkeren... naar liefde, naar echte aandacht.

En hoe belangrijk is het dat dáárin wordt voorzien.

Op dezelfde manier kun je ook kijken

naar alles wat er vandaag fout gaat op het gebied van seksualiteit.

Dát daar een heleboel ontspoord, is wel duidelijk.
In de geestelijke gezondheidszorg
schijnen relatieproblemen bezig met een opmars.
Een psycholoog en relatietherapeut stelde in 2011:
"Vijf jaar geleden stonden angst- en depressieklachten steevast
bovenaan de lijst met veelvoorkomende problemen.
De intieme, duurzame relatie staat al langer onder druk,
maar de laatste jaren gaat het overal in Europa hard achteruit."

En wat zit hierachter?

Diezelfde psycholoog beschrijft:

"Trouw en doorzettingsvermogen staan haaks
op het consumptieve en postmoderne levensgevoel
van de generatie onder de 35 jaar,
die van vakantie naar vakantie hobbelt,
steeds op zoek is naar plezier en nieuwe uitdagingen.
Een gewone duurzame relatie wordt beschouwd als een soort van saai."¹

Dat zal ongetwijfeld waar zijn.

Maar net als bij veel van wat waar is als het gaat over jongeren
kun je je ook hier afvragen:
maar waaróm zijn deze mensen dan steeds maar op zoek?
Wat zoeken ze dan?
Wat is hun *diepste* hunkering?

Daarover zegt een Amerikaanse psychologe in datzelfde artikel:

"Mensen worden verliefd op een ander
als een belangrijke behoefte in hun leven niet wordt vervuld.
En dat kan van alles zijn.
Het gemis is niet per se het gevolg
van iets dat ontbreekt in de huidige relatie.

¹ Gert Jan Kloens, *Nederlands Dagblad* 17/10/2011

Iemand die ontevreden is over zijn werk,
 het gevoel heeft dat zijn collega's hem niet waarderen,
 kan als een blok vallen voor een vrouw
 die hem leuk vindt om zijn scherpzinnigheid."²

En wat dacht je van een man die naar de hoeren gaat?
 Zoveel *vrouwen* als er in vuur en vlam worden gezet
 door zo'n erotische thriller als 'Vijftig tinten grijs',
 minstens net zoveel *mannen* gaan naar de hoeren, of kijken porno.
 Dat vind ik opvallend!

Het is maar niet de hunkerende vróuw,
 hier zie je de hunkerende méns.

In een land dat hard op weg is naar 17,4 miljoen inwoners,
 zijn er zomaar 1 ½ miljoen vrouwen die hunkeren naar intieme liefde
 die kennelijk op dit moment nog niet afdoende wordt bevredigd,
 maar zijn er ook nog eens miljoenen mánnen
 die minstens zo hard hunkeren naar bevrediging.

Ja, zegt u, maar die mannen gaat het alleen om seks...

Nou, dat is maar de vraag.

Iemand die als hulpverlener werkt onder prostitué(e)s in Amsterdam
 schreef anderhalve week geleden in het Nederlands Dagblad
 dat achter hun vraag naar seks zo veel meer verdriet en verlangen zit.
 De prostitué(e)s hoeven soms alleen maar een luisterend oor te zijn.³

En een christelijke cultuurfilosoof stelt het zo:

"De honger die gestild moet worden in de seks,
 is uiteindelijk de honger van een half wezen
 dat naarstig op zoek is naar de andere helft.
 Niet voor even, maar voor het leven."⁴

² Mira Kirschenbaum, *Nederlands Dagblad* 17/10/2011

³ Tanja Blokland, *Nederlands Dagblad* 26/9/2013

⁴ Evert-Jan Ouweneel, *De Nieuwe Koers*, 2013/2, pag.28

Hij verlangt naar mij, zegt het meisje in Hooglied 7:11.
Ja, en zij verlangt evengoed naar hem, blijkt in alles.
En het is Gods bedoeling dat zij dat bij elkaar vinden.
Maar wat is er dus juist op dit gebied niet een enorme gebrokenheid.
Met ook nog eens alle gevolgen vandien, wanneer er echtscheiding volgt.
Al tien jaar geleden werd hier aandacht voor gevraagd.⁵
Getraumatiseerde kinderen.
Armoede in (éénouder-)gezinnen.
Gezondheidsproblemen.
Arbeidsverzuim.

Wat een slagveld!
En dat allemaal vanwege de liefde.

Is dit nu eenmaal het resultaat van het verloren paradijs?
Moeten we hier maar mee leven?
We verlangen nu eenmaal naar een ander.
En daar hebben we alles voor over.
Dat dit de droevige bijkomstigheid is... ja, het is niet anders...
Of is er werkelijke hoop voor de hunkerende mens?

*

[3]

Ja, die is er gelukkig.
We hebben hem zopas vanuit de catechismus gehoord (antw.94b).
De werkelijke hoop voor de hunkerende mens is dit,
dat hij God alleen vertrouwt, zich aan Hem alleen onderwerpt,
al het goede van Hem alleen verwacht, Hem met heel zijn hart liefheeft...
En, even in mijn woorden, dat hij dáár alles voor over heeft.

⁵ Opsomming door vijftig juristen, wetenschappers en ervaringsdeskundigen in 2003, volgens Ruurd Ubels, *Nederlands Dagblad* 10/08/2013

Zie je wat er gebeurt?

Ook hier is sprake van onvoorwaardelijke toewijding en overgave.
Maar dan niet langer aan een man, of aan een vrouw, maar aan God.
Daarachter zit het diepe besef dat Hij de enige ware is.
Zo noemt de catechismus Hem ook: de enige, ware God.
De enige die jouw hunkering naar liefde volmaakt kan vervullen,
dat is de HERE in de hemel.

Dit is dus ook maar niet een streng gebod van God:

geen afgoden, o, o, pas op!

Nee, juist niet.

Hierin spreekt echt de God die mensen heeft *bevrijd*.

Destijds uit Egypte met al zijn goden
die alleen maar maakten dat ze zuchten en steunden onder de slavernij.
Maar veel dieper nog heeft God ons bevrijd uit de macht van de zonde.
Dat wil zeggen: de macht van een leven zónder God.
Een leven waarin je denkt op eigen houtje gelukkiger te worden.
Pas dan echte liefde, aandacht en geborgenheid te vinden.

Het is niet waar!, roept God je als eerste toe in Zijn wet.

Kijk dan wat voor slagveld het wordt, als je het op die manier probeert.

De Nederlandse samenleving van vandaag is hèt voorbeeld ervan.

Alles voor de liefde.

Maar alles wat er voor moet wijken, gaat intussen dus wel kapot.

Je huwelijk. Je gezin. Je andere relaties vaak ook.

Om over de vrede in je eigen hart maar niet te spreken.

Je moet wel een heleboel verdringen
om onbekommerd te kunnen genieten.

En dan zegt God dus niet, als eerste:

Hup, stop ermee, wees voortaan weer trouw...

Ja, dat komt óók, straks in het 7^e gebod.

Maar eerst is er iets anders nodig.

En dat is dat je je diepe hunkering naar liefde serieus neemt,
je natuurlijke verlangen om je helemaal aan een ander te geven.

Niet wegduwen, maar juist onder ogen zien.

En dit dan vervolgens richten *op God*.

Omdat Hij de enige is die zich ook helemaal *aan jou* geeft.

En je nooit met een kater achterlaat.

Kijk nou eens goed in je eigen hart.

Geef eens even alle ruimte aan de honger die je hebt.

Voel je hoe sterk dit is?

Sterk als de dood inderdaad, zoals we lezen in Hooglied 8.

Een vlamvend vuur dat door geen zeeën aan water te doven is.

Oké, dat gaat dan over die ene mens van wie je houdt, zeker.

Maar wat nu als je zo iemand niet hebt?

Of als het door degene van wie je houdt niet beantwoord wordt.

Of voor je gevoel veel te weinig...

Ja, is het niet *altijd* te weinig?

Dat verlangen in je, dat zo ontzettend hevig kan zijn,

is dat wel door iets of iemand in deze wereld te vervullen?

Zolang je verliefd bent, denk je van wel.

En dat mag ook, geen enkel probleem.

Zo heeft God dat ook gemaakt.

Dat het je onweerstaanbaar naar die ander toetrekt.

Net zolang tot je helemaal aan elkaar vastzit.

En die ander je draagt als een zegel op zijn hart,

als een ring die nooit meer van zijn vinger gaat.

Maar stel je voor dat je voor altijd verliefd bleef.

Je zou niet meer normaal kunnen functioneren!

Verliefdheid gaat weer over, na hooguit 2 of 3 jaar.

En dan ga je ontdekken:

hij of zij is niet volmaakt;

ik ben gelukkig, zeker,

maar mijn diepste hunkering kan hij of zij nooit vervullen.

En dan? Dan maar weer naar de volgende?

Nee, want daarbij heb je na 2 of 3 jaar weer precies hetzelfde.

C.S. Lewis zei het heel mooi:

“Als ik in mijzelf een verlangen waarneem

dat zich door niet één ervaring in deze wereld laat bevredigen,

dan is de meest waarschijnlijke verklaring

dat ik voor een andere wereld ben gemaakt.”⁶

Dit verlangen in jou, het is het verlangen naar het verloren paradijs.

Verloren, omdat de mens het buiten God zocht.

Maar hoor, Hij wil je weer terug.

Zijn eerste gebod is dat je het weer helemaal van Hem verwacht.

Als je heil je lief is – weet je nog? (vorige preek)

Max Lucado beschrijft ergens een rollenspel over een trouwerij waarbij men de gedachten van de bruid en bruidegom te horen kreeg.⁷

“Eerst komt de bruidegom bepakt en bezakt binnen.

En aan elke tas en koffer die hij draagt, zit een label:

schuld, boosheid, arrogantie, onzekerheden.

Terwijl hij voor in de kerk staat,

hoort het publiek hem hardop denken:

‘Eindelijk, een vrouw die me zal helpen

met het dragen van al die bagage.

Ze is zo’n sterke, stabiele persoonlijkheid, zo...’

⁶ C.S. Lewis, geciteerd door Tim Keller, *Namaakgoden. De lege beloften van geld, seks en macht, en de enige werkelijke hoop*. Franeker 2010. Pag.52.

⁷ Max Lucado, *Lichter door het leven*. Pag.13.

Terwijl deze bruidegom zo hardop staat te denken,
komt de bruid binnen.

Met minstens zoveel bagage als hij.

Ze sleept een plunjezak achter zich aan,

en heeft behalve een schoudertas

ook nog een beautycase en een boodschappentas bij zich.

Ook bij haar hangt er aan elk stuk bagage een label:

vooroordelen, eenzaamheid, teleurstellingen.

En wat denkt zij?

‘Nog even en dan ben ik getrouwd.

Nooit meer een therapeut nodig, geen groepstherapie meer.

Geen last meer van teleurstellingen en bezorgdheid.

Die man van mij zorgt wel dat ik beter in mijn vel kom te zitten.’

Eindelijk staan ze dan samen voor in de kerk,

met al die tassen die aan hun rug en schouders bungelen,

en middenin een enorme berg bagage.

Ze stralen gedurende de hele plechtigheid,

maar als het dan eindelijk tijd is om elkaar te kussen,

staan ze daarvoor niet dicht genoeg bij elkaar.

Hoe kun je nou iemand omhelzen

die zijn handen en armen vol heeft met tassen?”

Zie je?

Je man is God niet.

Je vrouw netzomin.

Verwacht dan ook niet dat hij/zij de oplossing is voor al je problemen.

Ga liever met je schuld, je boosheid, je onzekerheden naar God.

En wil je écht genezing voor je teleurstellingen, je pijn, je frustraties,

wil je werkelijk met minder zorgen door het leven,

dan doe je er goed aan om al je hoop te richten op God.

Hij is voor jou de enige ware!

“Ja,” zo schreef iemand vorige week⁸,
 “we zoeken geluk, maar óók waarheid, schoonheid, recht, liefde.
 Sterker nog, we willen God.
 Echt, dat willen we.
 We willen God om God zelf.
 Dat lijkt op verliefdheid.
 Hij fascineert je.
 Je wil bij Hem horen. Klaar.”

Zou dat soms ook de reden zijn
 dat we Gezang 158 zo graag zingen?
*Als een hert dat verlangt naar water
 zo verlangt mijn ziel naar U.
 Ja, want U alleen kunt mijn hart vervullen,
 U alleen bent mijn kracht, mijn schild.
 Aan U alleen geef ik mij geheel.*

*

[4]

Maar ho, wacht even...
 Allemaal mooi hoor, klinkt best wel overtuigend...
 Maar kom op, zo werkt het toch niet!
 Je kunt God helemaal niet zien,
 dus hoe wou je dit waarmaken, in de praktijk van je leven:
 Hem alleen liefhebben, al je hoop en verlangen richten op Hem?
 Ik weet werkelijk niet hoe ik dat zou moeten doen...
 Bovendien, ik kan wel hunkeren naar God,
 maar geeft Hij me dan hetzelfde wat een man of vrouw aan mij geeft?
 Dat is toch heel wat anders...?

⁸ Reinier Sonneveld, *Nederlands Dagblad*, bijlage *Gulliver*, 27/9/2013

Nou, ook hier is de catechismus weer helpend.

Vóórdat er staat dat je God alleen vertrouwt, liefhebt, enzovoorts... staat er eerst wat anders.

Namelijk dat je Hem die de enige ware voor je wil zijn *naar waarheid leert kennen.*

Ik citeer weer de cultuurfilosoof...⁹

Wanneer kun jij je overgeven aan een ander?

Als je je bij die ander veilig voelt.

Dat wil zeggen: wanneer je ervan overtuigd ben dat die ander niet alleen uit is op het bevredigen van de eigen behoeften, maar in alles (ook) jouw welzijn en geluk voor ogen heeft.

“Overgave áán de ander vereist dus toewijding ván de ander.”

Nou, geldt dit niet nog veel sterker richting God?

Overgave áán God vereist toewijding ván God...

En precies dát ga je ontdekken als je God beter leert kennen.

Hij is nl helemáál niet uit op het bevredigen van de *eigen* behoeften.

Bij Hem geen wankel evenwicht van:

Ik geef me aan jou als jij je tenminste ook geeft aan mij...

Nee, God kán niet anders dan geven.

Hij *is* liefde, naar zijn diepste wezen.

Als je niet weet hoe je je moet overgeven aan een God die je niet ziet, begin er dan mee om Hem steeds beter te leren kennen.

Nou, en hoe kan dat beter dan door te kijken naar Jezus Christus.

Johannes schrijft in zijn eerste brief:

wat liefde is, hebben we geleerd van Hem. (1 Joh.3:16)

Hoezo? Wisten Johannes e.a. dan niet wat liefde is? Tuurlijk wel.

Maar toen ze Jezus meemaakten, ging er een wereld voor hen open.

⁹ Evert-Jan Ouweneel, *De Nieuwe Koers*, 2013/2, pag.28

Hier ontmoetten ze iemand die totaal niet uit was op zijn eigen belang.
 Maar die zijn leven voor hen gaf, tot in de dood.
 Nou, over toewijding gesproken, ja overgave.
 Hoever kun je gaan? Zóver dus.
 Zoiets was nog nooit vertoond.

Daarom zegt diezelfde Johannes ook dat je niet moet beginnen bij jezelf.
 De kern van liefde is namelijk niet
 dat wij Gód liefhebben (vrezen, eren, vol overgave ons aan Hem geven)
 maar dat Hij óns heeft liefgehad. (1 Joh.4:10)
 U. Jou. Mij.

Daar begint het. Dat dát tot ons doordringt.
 Is dit dan niet de liefde waar je ten diepste naar hunkert?
 Iemand die echt alles van je weet, en toch van je houdt.
 Ja voor alles wat door jouw toedoen kapot ging zelf de gevolgen droeg.
 Het van jou overnam, zodat jij weer met een schone lei verder kan.
 En die de pijn ten gevolge van jouw of andermans falen liefdevol geneest.
 Wat een geborgenheid geeft dit. Ongekend.
 Wat word je dán bevestigd in wie je mag zijn.

*

[5]

Maar blijft wel staan dat je deze God niet ziet.
 En hoe doe je dat dan in de praktijk, Hem liefhebben?
 Wel, zegt ook weer Johannes:
 heb je medemens lief, die je wél ziet. (1 Joh.4:20)
 Ja? Hoe concreet wil je het hebben?
 Niks zweverig, ogen dicht, koortsachtig proberen je God voor te stellen...
 Nee, ontvang maar dankbaar Zijn liefde,
 en richt je daarmee vol overgave op je médemens.

Je man. Je vrouw. Als je die hebt.
Of ook je broeder of zuster in de kerk.

En dan noem ik beide bewust in één adem:
je geliefde, en/of een gemeentelid.
Omdat beide je voor dezelfde uitdaging stellen.
Namelijk het omgaan met een medemens die tekort schiet.
Die jou niet altijd precies geeft waar jij behoefte aan hebt.
Waar je je soms zelfs bijzonder aan kunt irriteren.
Dáár moet het gebeuren.
Dáár kun je laten zien dat je de enige ware God vol overgave dient.
Hem alleen vertrouwt. Al het goede van Hem alleen verwacht.
Alles ervoor over hebt om te doen wat Hij wil.
Want je kunt onmogelijk God, die je nooit gezien hebt, liefhebben
als je de ander, die je wel ziet, niet liefhebt.

Een psychiater, zelf volgens mij geen christen, stelde deze zomer¹⁰:
"Mannen die vijf keer gescheiden zijn,
moeten op hun sterfbed toegeven
dat alle huwelijken om dezelfde reden zijn stukgelopen.
Dus ze hadden net zo goed bij vrouw één kunnen blijven.
Dan waren ze verder gekomen, hadden ze meer geleerd,
was er meer diepgang geweest, meer liefde en betere seksualiteit."
Een jarenlange relatie met één partner is volgens hem goed voor mensen.
Waarom?
Wel: "We groeien, we ontwikkelen ons,
door steeds opnieuw het contact met diezelfde partner te zoeken.
Door alle ruzies door te gaan,
door alle moeilijke momenten samen te beleven
en er weer doorheen te komen.
En dan lekker vrijen. Heerlijk toch, als het weer goed is?"

¹⁰ Bram Bakker, *Nederlands Dagblad* 25/07/2013

Zie je?

Wij hebben de neiging om moeilijkheden in een relatie uit de weg te gaan.

Óf er vol in te gaan, door die ander eens even flink op z'n plek te zetten.

Maar veel heilzamer is het om het góede voor die ander te zoeken.

Wat alleen maar kan als je ziet hoe *God* dat volmaakt doet bij *jou*.

Hij heeft je lief, Hij gaf zich volledig voor jou over aan het kruis.

Zie in die ander Jezus Christus.

En doe het dan voor Hém!

Kijk, en ditzelfde geldt nu in de gemeente.

Wij hebben allemaal een medemens nodig, of je nu getrouwd bent of niet.

En die medemens, die geeft God ons in de kerk.

Ja inderdaad, die lastige, moeilijke, aparte broeder of zuster van je.

Geef je aan hem, zoals je je zou geven aan God.

Het lost niks op als je wegloopt, iedere keer als het lastig wordt.

Je terugtrekt. Dan wel er vol in gaat, en die ander kwetst.

Nee, als je bij hem blijft, komt er meer diepgang, en meer liefde.

Immers, we groeien, we ontwikkelen ons,

juist door steeds opnieuw het contact met die ander te zoeken.

Door alle ruzies door te gaan,

door alle moeilijke momenten samen te beleven

en er weer doorheen te komen.

En dan samen barbecueën, of samen een fles opentrekken,

meer nog: samen avondmaal vieren.

Heerlijk toch, als het weer goed is?

Maar zie je hoe belangrijk het dan is dat je Gód kent?

Dat is echt het eerste wat nodig is in je leven als christen.

Dat je Hem naar waarheid leert kennen.

Dat je ontdekt dat *Hij* de ware voor je is.

De enige die zich volmaakt aan je geeft.

Dat is dan ook niet alleen het eerste *gebod*, maar ook het eerste *gebed*:

“Onze Vader die in de hemel woont,
geef ons eerst dat wij U naar waarheid kennen...” (HC v/a 122)

Dat is zelfs het allervoornaamste, zegt de catechismus.

Dat je Hem hierom bidt. Met heel je hart. Steeds weer. (HC v/a 116a)

Dat God dus ziet hoe sterk je verlangt naar Hem.

Dat je hunkert naar Zijn liefde, als het hoogste goed.

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
3 oktober 2013